

РЕШЕНИЕ

№ 882

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100501105 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №1105/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на ЗК „Л.И.“ АД гр.София ЕИК ***** срещу решение №4694 от 14.12.2021 г по гр.д.№34510/21 г на СРС , 126 състав ; с което е отхвърлен иска на въззивника да се признае за установено на основание чл.422 ал.1 ГПК във вр.чл.411 КЗ , че „З.Д.Е. ” АД ЕИК ***** от гр.София му дължи сумата от 5280,25 лева – регресно вземане на застраховател по „ГО “ на влекач „МАН“ с рег.№***** срещу застраховател по „ГО“ на ремарке „Кроне“ модел СД с рег. №***** за вреди от ПТП на 29.08.2017 г в гр.Хаген , ФРГ при което е увредена фасата на сграда , ведно със законната лихва от 10.03.2021 г , за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 30.03.2021 г по ч.гр.д.№14269/21 г на СРС , 126 състав .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС , тъй като според чл.59 § 2 от Застрахователния кодекс на ФРГ застрахователят на влекача и този на ремаркетото трябва да платят по половината от платеното застрахователно обезщетение . В случая е приложимо германското право . Отношенията между застрахователите са договорни по смисъла на Регламента „Рим I“ , но задължението на държателя на ремаркетото трябва да се счита за „извъндоговорно задължение“ по чл.1 от Регламента „Рим II“ . В случая съгласно чл.4 от Регламента „Рим II“ за деликтната отговорност е приложимо немското право , а за правото на регрес по чл.7 от Регламента „Рим I“ е приложимо българското право . Следователно не трябва да се прилагат чл.479 ал.1 КЗ във вр.чл.483 КЗ , а застрахователят на влекача и този

на ремаркетото трябва да платят по половината от платеното застрахователно обезщетение . Неправилно СРС не е уважим исканията по чл.190 ГПК и за допускане на автотехническа експертиза .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . Отношенията между застрахователите на влекача и този на ремаркетото трябва да се уредят по чл.479 ал.1 КЗ във вр.чл.483 КЗ , съобразно решение от 21.01.2016 г на СЕС по съединени дела С-359/14 г и С-475/14 г .Германското право урежда длъжниците по задължението за обезщетяване на пострадалото лице . Според СЕС приложимото право спрямо регресният иск на застрахователя на влекача срещу застрахователя на ремаркетото трябва да се определи по чл.7 от Регламент „Рим I „, ако правилата на деликтната отговорност приложимо към ПТП по силата на чл.4 и сл. от Регламент „Рим I“ предвиждат разделяне на задължението за поправяне на вредата .Регресният иск на застрахователя се основава на договора за застраховка , поради което е приложимо българското право по отношения на държателя на влекача , респ.неговия застраховател . Евентуално , ако е приложим Регламента „Рим II“ , то трябва да се приложи чл.4 ал.2 от същия доколкото страни са български застрахователни дружества или чл.4 ал.3 , защото застрахователните договори са сключени в България .

Въззивната жалба е допустима. Решението е връчено на въззивника на 15.12.2021 г и е обжалвано в срок на 22.12.2021 г .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС .

След преценка на доводите в жалбата и на доказателствата по делото , въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

За да отхвърли иска **СРС е приел** , че според решение от 21.01.2016 г на СЕС по съединени дела С-359/14 г и С-475/14 г приложимото материално право в отношенията между пострадалия и застрахователя на влекача е германското право. От своя страна германското право /на СРС му е съдебно известно/ предвижда разделяне на отговорността между застрахователя на влекача и този на ремаркетото . Приложимото материално право за регресния иск между посочените застрахователи следва да се определи по чл.7 § 2 от Регламент „Рим I“ , според който при липса на избор на право договорът се урежда от правото на държавата , в която е обичайното местопребиваване на застрахователя . В случая това е българското право , защото спорът е между български застрахователи . Според чл.479 ал.1 ТЗ за вреди нанесени от ремарке , което е свързано и функционално зависимо от влекача или се откачило по време на движение отговорен е застрахователя на влекача . Следователно процесният иск на застрахователя на влекача срещу този на ремаркетото е неоснователен.

Решението на СРС е правилно , като мотивите му се споделят и от настоящия съд .

Безспорно чл.59 § 2 от Застрахователния кодекс на ФРГ застрахователят на влекача и този на ремаркетото трябва да заплатят по половината от платеното застрахователно обезщетение . В случая съгласно решение от 21.01.2016 г на СЕС по съединени дела С-359/14 г и С-475/14 г и чл.4 и сл. от Регламента „Рим II“ за процесното ПТП по отношение на правата на

увредения е приложимо германското деликтно и застрахователно право . От друга страна приложимото материално право за регресния иск между посочените застрахователи следва да се определи по чл.7 § 2 от Регламент „Рим I“ . При констатираната липса на избор на право от страните по делото възникването на материалното регресно право се урежда от правото на държавата , в която е обичайното местопребиваване на застрахователя . В случая това е българското право , защото спорът е между български застрахователи . Според чл.479 ал.1 ТЗ за вреди нанесени от ремарке , което е свързано и функционално зависимо от влекача или се откачило по време на движение отговорен е само застрахователят на влекача. Процесният иск срещу застрахователя на ремаркетото е неоснователен и правилно е отхвърлен от СРС .

Само за пълнота трябва да се отбележи , че дори да се приеме възможност ищецът да претендира процесната сума след прилагане на правото на ФРГ , искът е останал напълно недоказан . Не е доказан механизмът на ПТП като за него не са представени никакви относими доказателства . Ищецът е поискал допускане на САТЕ , но същата не е допусната от СРС и от настоящия съд поради липса на данни , по които да работи вещото лице . Не са представени от ищеца констативен протокол за ПТП на съответните органи във ФРГ , административно-наказателна преписка и/или свидетелски показания .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва да бъде потвърдено . С оглед изхода на делото в тежест на въззивника са разноски на въззиваемата страна в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл.280 ал.3 т.1 ГПК и с оглед материален интерес на обжалването под 20 000 лева по търговско дело настоящото решение не подлежи на обжалване.

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №4694 от 14.12.2021 г по гр.д.№34510/21 г на СРС ,126 състав .

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД гр.София ЕИК ***** да заплати на „З.Д.Е. ” АД ЕИК ***** от гр.София сумата от 100 лева разноски пред СГС .

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____